

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 7/10/2013 Μια καλύτερη ζωή *Σεντρίκ Καν*
- 14/10/2013 Τα μυθικά πλάσματα του νότου *Μπεν Ζέιτλιν*
- 21/10/2013 *Blancanieves* *Πάμπλο Μπέργκερ*
- 28/10/2013 Η διπλή ζωή της Βερόνικα *Κριστόφ Κισλόφσκι*
- 4/11/2013 Τα παιδιά του πολέμου *Κέιτ Σόρτλαντ*
- 11/11/2013 Μετά το Μάη *Ολιβιέ Ασαγιάς*
- 18/11/2013 Η επίθεση *Ζιάντ Ντουεϊρί*
- 25/11/2013 Άννα Καρένινα *Τζο Ράιτ*
- 2/12/2013 Ένα καλοκαίρι *Τζεφ Νίκολς*
- 9/12/2013 Πίσω από τους λόφους *Κριστιάν Μουντζίου*
- 16/12/2013 Μετά τη Λουτσία *Μισέλ Φράνκο*
- 6/1/2014 Διατριβή για ένα φόνο *Ερνάν Γκόλντφριντ*

ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

Η ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΙΚΑ - LA DOUBLE VIE DE VERONIQUE

Σκηνοθεσία: Κριστόφ Κισλόφσκι

Σενάριο: Κριστόφ Κισλόφσκι, Κριστόφ Πιέσιβιτς
Ηθοποιοί: Ιρέν Ζακόμπι, Χαλίνα Γκριλασέφσκα, Καλίνα Γετρούσικ, Φιλίπ Βολτέρ, Σαντρίν Ντιμάς

Μουσική: Ζμπίγκνιου Πράισνερ

Χώρα: Γαλλία, Πολωνία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 98'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- 3 Βραβεία στο Φεστιβάλ Κανών 1991

* Ηθοποιίας στην Ιρέν Ζακόμπι

* FIPRESCI στον Κριστόφ Κισλόφσκι

* Υποψήφιο για Χρυσό Φοίνικα στον Κριστόφ Κισλόφσκι
 - French Syndicate of Cinema Critics 2012, Βραβείο Κριτών για "Καλύτερη Ξένη Ταινία" στον Κριστόφ Κισλόφσκι

- Βραβείο Μουσικής στον Ζμπίγκνιου Πράισνερ από LAFKA (Los Angeles Film Critics Association), 1991

- Βραβείο Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας από NSFC (National Society of Film Critics) 1992

- Βραβείο Sant Jordi 1993, Καλύτερη Ξένη Ηθοποιός

στην Ιρέν Ζακόμπι

- Πολλές Υποψηφιότητες

Δύο γυναίκες που έχουν το ίδιο πρόσωπο και μοιράζονται κοινά χαρακτηριστικά ζουν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά η μία από την άλλη. Η Βερόνικα μένει στην Κρακοβία και η Βερονίκ στο Κλερμόν Φεράν κι έχουν το ίδιο πάθος για τη μουσική, την ίδια μοναχική αύρα και το ίδιο σοβαρό πρόβλημα υγείας. Η μία διαισθάνεται την ύπαρξη της άλλης σε ένα μεταφυσικό επίπεδο, νιώθοντας ότι δεν είναι μόνη σε αυτόν τον κόσμο. Η κατάρρευση της Βερόνικα κατά τη διάρκεια ενός κονσέρτου όμως αλλάζει ριζικά τις ισορροπίες αυτής της αμφίδρομης σχέσης.

Η κάμερα του στιλίστα Πολωνού περιγράφει με κάθε λεπτομέρεια την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης αντίληψης για την τραυματική πραγματικότητα. Πότε με εικαστική λεπτομέρεια (το σακουλάκι του τσαγιού που χορεύει στο καυτό νερό), πότε με παραμορφωτική διάθεση (η Βερόνικα καταρρέει στη σκηνή) και πότε με το παιχνίδι ψυχρών και θερμών χρωμάτων (συνεχής εναλλαγή φίλτρων), το φιλμ φανερώνει στο έπακρον

την ανεπανάληπτη Κισλοφσκιική βιρτουοζιτέ. Το εθιστικό παιχνίδι των αντανάκλασεων μαζί με τις συνταρακτικές συνθέσεις του Ζμπίγκνιου Πράισνερ ολοκληρώνουν τον αριστουργηματικό καμβά της "Διπλής ζωής της Βερόνικα", ενός εκ των κορυφαίων έργων της σύγχρονης ιστορίας του μέσου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Το πρώτο μέρος μιας κλασικής σήμερα τριλογίας, εξαιρετο δείγμα του ποιητικού κινηματογράφου που έφτιαχνε ο μεγάλος Πολωνός σκηνοθέτης Κριστόφ Κισλόφσκι. Σ' αυτήν, δυο νέες, άγνωστες μεταξύ τους, γυναίκες, τραγουδίστριες και οι δυο, η Βερόνικα (που ζει στην Πολωνία) και η Βερονίκ (που ζει στο Παρίσι), αισθάνονται πως μεταξύ τους υπάρχει ένα είδος *doppelganger*, μια άλλη δηλαδή παρόμοια γυναίκα. Κάποια στιγμή, η Βερονίκ, που έχει αδύνατη καρδιά, πεθαίνει πάνω στη σκηνή. Την ίδια στιγμή, χιλιόμετρα μακριά, η Πολωνή Βερόνικα αισθάνεται πως κάτι συμβαίνει με τη δική της καρδιά κι αποφασίζει να εγκαταλείψει το τραγούδι.

Η «διπλή ζωή» των γυναικών είναι αφορμή για τον Κισλόφσκι να μας μιλήσει για το θάνατο (ταυτόχρονα και για την ομορφιά της ζωής), για τις επιλογές μας, αλλά και τις ανθρώπινες αξίες, μαζί και την αξία και την ανάγκη της τέχνης. Στοιχεία που ο σκηνοθέτης επενδύει με το μυστήριο και την ομορφιά της ποίησης, με αποτέλεσμα να βλέπεις και να ξαναβλέπεις την ταινία με τον ίδιο θαυμασμό και την ίδια απόλαυση. Στην απόλαυση αυτή συμβάλλει η ερμηνεία, και στους δυο ρόλους, της Ιρέν Ζακόμπ, εκπληκτικής, γεμάτης ξεχωριστή φωτεινότητα, ιδιαίτερα αισθησιακής στις σκηνές του Παρισιού.

«Η διπλή ζωή της Βερόνικα» στην πραγματικότητα είναι μια αυτοβιογραφική ταινία που αποτυπώνει τη νοσταλγία του Κριστόφ Κισλόφσκι και την αγωνία του να βρει ένα σταθερό σημείο αναφοράς σε μια κρίσιμη καμπή της ζωής του. Το 1991, χρονιά κατά την οποία γυρίστηκε, ο Πολωνός δημιουργός είχε εγκατασταθεί μόνιμα στη Γαλλία και είχε ανοίξει ένα νέο κεφάλαιο στην καριέρα του, που έμελλε να είναι και ο επίλογός της.

Η «Βερόνικα» είναι ένα γοητευτικό παιχνίδι ανάμεσα στο πραγματικό και το ιδεατό. Ξεκινάει από τα πρόσωπα και την αντανάκλασή τους στον καθρέφτη και κορυφώνεται, παίρνοντας τις διαστάσεις μιας εσωτερικής, υπαρξιακής, περιπέτειας γύρω από την αναζήτηση της ουσίας του ανθρώπου τη στιγμή που η ψυχή εγκαταλείπει το σώμα. Η «Βερόνικα» είναι ο ίδιος ο Κισλόφσκι διαιρεμένος στα δύο. Ο μισός στο παρελθόν, ο άλλος μισός στο παρόν.

Στο πρώτο μέρος της ταινίας, το πολωνικό που είναι πιο συμπαγές, η Βερόνικα, μια νεαρή τραγουδίστρια με εύθραυστη καρδιά, προσπαθεί να ανυψωθεί με κινητήριο δύναμη την τέχνη (η θεική φωνή της είναι σαν την ψυχή που ζητάει να βγει από σώμα και ν' αναληφθεί στους ουρανούς), όμως, το κορμί (που συν τοις άλλοις είναι και άρρωστο) υποτάσσεται στον νόμο της βαρύτητας. Στο δεύτερο μέρος, μια Γαλλίδα σωσίας της Βερόνικα, η Βερονίκ, που εγκατέλειψε το όνειρο να γίνει σολίστ και τώρα

παραδίδει μαθήματα μουσικής σε ένα δημοτικό σχολείο, αρχίζει να συλλαμβάνει με τη διαίσθησή της μηνύματα από έναν «άλλο» κόσμο. Η γνωριμία της με έναν καλλιτέχνη του κουκλοθέατρου και ο έρωτάς της γι' αυτόν θα επιταχύνει την κατάδυση στην ψυχή της. Μια φωτογραφία - ντοκουμέντο (τραβήχτηκε τυχαία από την Βερονίκ σε μια εκδρομή της στην Κρακοβία και απεικονίζει την Βερόνικα ανάμεσα στο πλήθος μιας διαδήλωσης) θα λειτουργήσει ως καταλύτης και θα τη φέρει στον δρόμο της επιστροφής προς το σπίτι του πατέρα της.

Η κινηματογραφική μηχανή, άλλοτε διαγράφει κυκλική τροχιά για να συμπέσουν οι εικόνες των δύο γυναικών (η Βερονίκ είναι το είδωλο της Βερόνικα στον καθρέφτη και τούμπανιν) και άλλοτε δημιουργεί τέλεια συμμετρία ανάμεσα στα πρόσωπα της Βερόνικα και της Βερονίκ, τα οποία αντιπροσωπεύουν το παρελθόν και το παρόν του Κισλόφσκι. Σύμφωνα με τα λόγια του: «Η «Βερόνικα» είναι το χαρακτηριστικό παράδειγμα ταινίας για μια γυναίκα, επειδή οι γυναίκες αισθάνονται με μεγαλύτερη ένταση τα πράγματα, έχουν περισσότερα προαισθήματα, μεγαλύτερη ευαισθησία και διαίσθηση, και δίνουν περισσότερη σημασία σ' όλα αυτά. «Η Βερόνικα» δεν θα μπορούσε να γυριστεί για έναν άντρα».

Η «Διπλή ζωή της Βερόνικα» έκανε γνωστό στο ευρύ κοινό τον Κισλόφσκι, αλλά και τον μόνιμο συνεργάτη του, τον συνθέτη Ζμπίγκνιου Πράισνερ ο οποίος υπογράφει το εξαιρετικό σάουντρακ της ταινίας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΚΡΙΣΤΟΦ ΚΙΣΛΟΦΣΚΙ

Γεννήθηκε το 1941 στη Βαρσοβία και πέθανε το 1996 στη Βαρσοβία (Πολωνία). Αποφοίτησε από τη Σχολή Κινηματογράφου του Lodz το 1969 και έγινε σκηνοθέτης και σεναριογράφος σε τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ και ταινίες. Έγινε μέλος του Κινήματος "Cinema of moral anxiety" μαζί με τον Krzysztof Zanussi και τον Andrzej Wajda, που περιγράφει την κομμουνιστική Πολωνία. Η πιο γνωστή σκηνοθετική δουλειά του είναι η τριλογία των Τριών Χρωμάτων: Τρία Χρώματα: Λευκό, Τρία χρώματα: Μπλε, Τρία Χρώματα: Κόκκινο

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Trois couleurs: Rouge 1994, Trois couleurs: Blanc 1994, Trois couleurs: Bleu 1993, La double vie de Veronique 1991, Dekalog 1989 - 1990, City Life 1990, Krotki film o milosci 1988, Krotki film o zabijaniu 1988, Siedem dni w tygodniu 1988, Przypadek 1987, Bez Konca 1985, Krotki dzien pracy 1981, Spokoj 1980, Gadajace glowy 1980, Dworzec 1980, Kartoteka 1979, Amator 1979, Z punktu widzenia nocnego portiera 1979, Siedem kobiet w roznyh wieku 1979, Szpital 1977, Nie wiem 1977, Blizna 1976, Personel 1976, Klaps 1976, Zyciorys 1975, Pierwsza milosc 1974, Przejscie podziemne 1974, Prezeswietenie 1974, Murarz 1973, Refren 1972, Podstawy BHP w kopalni miedzi 1972, Miedzy Wroclawiem a Zielona Gora 1972, Fabryka 1971, Bylem zolnierzem 1971, Robotnicy 1971 O Nic o nas bez nas 1971, Przed rajdem 1971, Zdjecie 1968, Z miasta Lodzi 1968, Koncert zyczem 1967, Tramwaj 1966, Urzad 1966